Broj: S1 3 U 036119 20 U
Sarajevo, 08.11.2021.godine

19. 11. 21
US-03 13-1 198 20

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Maide Bikić i Branimira Orašanina, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Enise Imamović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Euroherc osiguranje d.d. Sarajevo, ul. Trg međunarodnog prijateljstva br. 20, Sarajevo, kojeg zastupaju advokati OD Milas, Martinović & Partneri iz Ljubuškog, filijala Sarajevo, ul. Azize Šećirbegović br. 10, protiv rješenja broj: JN2-03-07-1-992-8/20 od 21.05.2020. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, filijala Mostar, ul. Vukovarska br. 10b, u upravnoj stvari javne nabavke, na nejavnoj sjednici održanoj dana 08.11.2021. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja, izjavljena na Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača u postupku javne nabavke usluge osiguranja motornih vozila broj: UD-7-12/20 od 08.04.2020. godine, ugovornog organa Ceste d.d. Mostar. Odbijen je zahtjev za naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 842,80 KM, kao i zahtjev za povrat uplaćene naknade pokretanja žalbenog postupka u iznosu od 2.000,00 KM.

Protiv osporenog rješenja, tužitelj je pokrenuo upravni spor, jer smatra da je osporeno rješenje nezakonito. Tužitelj smatra da je ugovorni organ u konkretnom slučaju propustio da poništi postupak javne nabavke usluge i ako su za to postojali svi zakonski razlozi. Tužbom ukazuje da je u tački 7.1. i 7.6. TD, ugovorni organ propisao uslove za kvaifikaciju u pogledu lične sposobnosti da su ponuđači bili dužni dostaviti ovjerenu izjavu, koja je sastavni dio TD, kao i izjavu da ponuđač nije nudio mito, niti sudjelovao u bilo kakvim radnjama, čiji je cilj korupcija u javnoj nabavci. S tim u vezi, tužitelj ističe da je izabrani ponuđač dostavio predmetne izjave u ponudi

potpísane od osobe pod imenom Adnan Gazić, a ne potpisane od zakonskog zastupnika ponuđača, koji je jedini ovlašten na davanje i potpisivanje istih. Stoga je jasno da punomoćnik u ime direktora ne može potpisati izjavu u vezi sa korupcijom odnosno iz tačke 7.6. TD. Odredbom člana 52. Zakona o javnim nabavkama BiH, propisano je ko potpisuje izjave, jer onda direktori firmi mogu angažovati bilo koje lice da potpiše punomoć da nije učestvovao u koruptivnim radnjama.Navedeno nema nikakve logike, niti je u skladu sa članom 23. Zakona o privrednim društvima FBiH. Navedeno postupanje izabranog ponuđača je protivno i odredbama člana 116. stav 4. i 5. Zakona o javnim nabavkama BiH, jer ako je dao netačne podatke u dokumentima, kaznit će se novčanom kaznom. Ističe da se na osnovu punomoći mogu poduzimati radnje, ali ne i davanje sporne izjave. Navedeno je propisano i u odredbi člana 89. Zakona o obligacionim odnosima FBiH, jer takvim shvaćanjem proizilazi da bi neki advokat koji zastupa parničnu stranku, mogao biti saslušan u svojstvu parnične stranke. Zbog toga tužitelj navodi da je izjave morao potpisati zakonski zastupnik. Dalje, tužitelj u tužbi navodi prethodnu praksu tuženog u drugim rješenjima, gdje je tuženi konstatovao da niko ni za koga ne može garantovati odnosno moralno i krivično odgovarati ako je data lažna izjava te ovlašteno lice može samo za sebe potpisati izjavu i stajati iza tog akta. Predlaže da sud uvaži tužbu, poništi osporeno rješenje i predmet vrati tuženom na ponovno odlučivanje, kao i obaveže tuženog na naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 280,80 KM, uvećano za sudsku taksu, kao i da se uvaži zahtjev za povrat naknade žalbenog postupka u iznosu od 2.000,00KM.

U odgovoru na tužbu, tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana. Zainteresirano lice je u svom izjašnjenju predložilo da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02. do 74/10), pa je odlučio kao u izreci presude, iz slijedećih razloga:

Konačnom odlukom tuženog organa, odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja, izjavljena na Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača u postupku javne nabavke usluge osiguranja motornih vozila broj: UD-7-12/20 od 08.04.2020. godine, ugovornog organa Ceste d.d. Mostar. Prema obrazloženju pobijanog rješenja, tuženi je ocijenio da je izabrani ponuđač u svojoj ponudi priložio izjavu u skladu sa članom 52. Zakona o javnim nabavkama BiH, odnosno da je izjavu iz tačke 7.4. i 7.6. Tenderskog dokumenta potpisalo ovlašteno lice pred nadležnim organom uprave. Tuženi je ocijenio i da je u ponudi priložena punomoć broj: 01-100-03-11/20 od 27.1.2020. godine, koja je ovjerena od strane notara Vesne Softić, kojim je direktor ovlastio Gazić Adnana, uposlenika Central osiguranja da u postupcima javnih nabavki, bez ograničenja zastupa društvo. U punomoći je navedeno da se imenovani ovlašćuje da u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama BiH, potpisuje izjave o ispunjavanju članova 45.,47.,49., i 52. Zakona o javnim nabavkama BiH. Kako je Adnan Gazić bio izričito ovlašten da na osnovu punomoći potpiše Izjave iz člana 52. Zakona, to je tuženi ocijenio žalbeni prigovor tužitelja neosnovanim i donio odluku kao u dispozitivu.

Po ocjeni ovog upravnog vijeća osporeno rješenje je doneseno pravilnom primjenom materijalnog propisa, nakon prethodno pravilnog utvrđenja odlučnih činjenica.

Odredbama člana 58. stav 1. Zakona javnim nabavkama BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02 do 74/10) *(sadržaj ponude),* propisano je šta treba da sadrži ponuda. Tako je, između ostalog, u tački g). navedeno da ponuda sadrži potpis podnosioca *ponude ili ovlašćenog lica na osnovu punomoći koja u tom slučaju mora biti priložena u originalu ili ovjerenoj kopiji.* U skladu s članom 52. stav 2. Zakona o javnim nabavkama BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 39/14), propisano je da je svaki ponuđač dužan uz ponudu dostaviti i posebnu pismenu izjavu da nije nudio mito niti učestvovao u bilo kakvim radnjama, koje za cilj imaju korupciju u predmetnoj javnoj nabavci. Dalje, u skladu sa Uputstvom za pripremu modela tenderskog dokumenta i ponuda BiH ("Službeni glasnik BiH" broj: 90/14), također je detaljnije regulisano i propisano da se u pismenoj izjavi iz člana 52. Zakona o javnim nabavkama, obrascima i izjavama, navodi ime i prezime osobe koja je ovlaštena da predstavlja ponuđača.

Pravilnim tumačenjem navedenih zakonskih odredbi može se zaključiti da se navedene izjave, predviđene u Zakonu o javnim nabavkama BiH, ne odnose na jedno lice, u konkrentom slučaju na zakonskog zastupnika ponuđača, nego se odnose na privredno društvo u cijelosti. Stoga zakonodavac u lex specialis propisu koji se primjenjuje u konkretnom slučaju (lex specialis derogat Legi generali), imajući u vidu da je tim zakonom regulisano predmetno sporno pitanje i jeste propisao mogućnost da zakonski zastupnik ovlasti, opunomoći osobu, koja će u svemu biti zadužena po svim pitanjima vezano za ponudu. Tako je u dostavljenoj ovjerenoj kopiji punomoći na strani 6(šest) ponude *(01-100-03-11/2020 od 27.01.2020. godine),* navedeno da imenovana lica mogu zastupati društvo u postupcima tendera i javnih nabavki bez ograničenja ovlaštenja u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama BiH, potpisivati, ovjeravati sve izjave itd. S tim u vezi, na strani 33 ponude, dostavljena je izjava potpisana od opunomoćenog lica, koje je izjavu i potpisalo u svojstvu predstavnika privrednog društva, a koje je u konačnici opunomoćeno od strane zastupnika da potpisuje sve izjave. To znači da se u svakom slučaju navedene izjave ne odnose na jedno lice, nego na ponuđača za kojeg se predmetna izjava popunjava i potpisuje na osnovu date punomoći u konkretnom slučaju.

Tako je, kako to proizilazi iz stanja spisa predmeta, što nije osporeno ni predmetnom tužbom tužitelja, izabrani ponuđač u ponudi dostavio ovlaštenje i popunio izjave u skladu sa traženim uslovom iz tenderskog dokumenta (tačka 7.1. i 7.6.), te su u konačnici ispunjene zakonske pretpostavke. S tim u vezi nije osnovan prigovor iz tužbe kojim se poziva na Zakon o obligacionim odnosima i Zakon o privrednim društvima FBiH, jer je Zakon o javnim nabavkama BIH regulisao postupak zastupanja odnosno davanja ovlaštenja.Slijedom navedenog, obrazloženje pobijanog rješenja sadrži sve što je propisano u odredbi člana 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH ("Službeni glasnik BiHJ" broj: 29/02 do 53/16) i to: kratko izlaganje zahtjeva stranaka, izvedene dokaze i utvrđeno činjenično stanje, razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, razloge zbog kojih nije uvažen koji od zahtjeva stranaka, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kako je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar.

Kako je tužba tužitelja odbijena kao neosnovana, nije bilo zakonskog osnova za naknadu troškova upravnog spora, u skladu sa članom 61. Zakona o upravnim sporovima BiH ("Službeni glasnik BiH" broj: 29/02 do 74/10).

Odluku kao u dispozitivu presude, ovaj Sud je donio primjenom odredbi člana 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH.

ZAPISNIČAR
Enisa Imamović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Jadranka Brenjo